

ABD İLE GERİLİM BAHANE, DENİZ BİTTİ

"Siyasal kriz var. Tek adam rejimi ülkeyi bitirdi" diyenler bir tarafta.
"Ekonomi sağlam aslında, Erdoğan'ı istemeyenler siyasal sabotaj yapıyor" diyenler öbür tarafta.
Yani bunlara bakarsanız ekonomide sorun yok! Sorun siyasal.
Oysa Erdoğan da dış gerilimler de bir sonuç. Patron düzeni için deniz bitti.

Papazı verince ekonomi düzelmez

Kriz düzenin, patronların krizidir

Çok beğeniyorlardı, yere göğe sığdıramıyorlardı. AKP'nin "ekonomide yaptığı yapısal reformlara" yıllarca alkış tutan büyük patronlar şimdi hiç üzerlerine alınmıyorlar. Oysa kriz denilen patronların pek beğendiği ekonomik yapılanmanın krizi.

Asıl sorun dışa bağımlılık

Sağa sola "bu semt pazarında dolar geçmez" pankartları asılıyor. İyi de, domatesin tohumunda Amerika'ya, traktörün mazotunda İran'a, sulama motoruna verilen elektrikte Rusya'ya bağımlıyız! Domatesi sattığın pazarda dolar geçse ne olur, geçmese ne olur?

DIŞA BAĞIMLI BÜYÜME: PATRONLAR BÜYÜDÜ, İŞÇİLER KÜÇÜLDÜ

İçerde sömürü ve yağmayı artırmaya dayalı büyümenin sonuna geldik. İşçiyi daha ucuza çalıştır, doğal kaynakları, çevreyi geleceği düşünmeden yağmala... Yağma ve sömürü ile ucuza mal ettiğin malları dışarıda sat, ekonomi büyüsün!
Bu şekilde şişirilen balon patronları zengin etti, emekçileri köleleştirdi, ülkeyi çoraklaştırdı.

'Politika' değişikliği yetmez, sistem değişikliği gerekir

Bu sistemin yarattığı ilk krizde emekçi halkın sırtına binmesine izin vermemeliyiz. Bir günah keçisi yaratıp sahte ve göstermelik çözümler üretmesine de... Sorun "politikada" değil, sistemde. Politika dedikleri zaten düzen siyaseti. Düzenin değişmesi gerekir.

PATRONLARI DEVİRMELİ GEREK

Bir iktidar değişikliği şart. Fakat bu iktidar değişikliği "Edi gitsin de Bıldı gelsin" diye olmaz. İktidardan indirilmesi gereken sermaye sınıfıdır. Bütün partileri ve liderleriyle. Bunun için işçilerin örgütlenmesi ve iktidarı istemesi gerekir.
Türkiye Komünist Partisi, işçilere bunun için çağrı yapıyor.

KRİZ ÇIĞIRTKANLARINA YEM OLMAMAK İÇİN NE YAPMALI?

Kriz korkusuyla işçileri ve halkı sindirmek peşindeler. "Kriz var, aynı gemideyiz, özveri lazım, ücretleri sabitliyoruz, ormanları kesip altın madeni yapacağız, deniz kıyılarını petrol şeyhlerine satacağız, sağlık harcamalarını kısacağız" diyecekler. Aslında çoktan demeye başladılar. Enflasyon yüzde 20'yi bulmuş durumda, geçim koşulları hep zorlaşıyor, onlar "ücretleri artırmayarak enflasyonu kontrol altına alıyoruz" diyorlar. İşte buna direneceğiz.

İşçilerin birliği ve örgütlülüğü için çalışmalı.
Emekçilere anlatmalı, emekçileri örgütlemeli.

Dolar da yükseliş, papaz gerginliği, Suriye meselesi, ekonomik yaptırımlar derken bir kez daha tıkanan kapitalizmin kendisini değil sonuçlarını tartışır hale geldik.
Oysa işçiler ve halk bu düzenin batışını görmeli. Ya bu düzenle birlikte biz de batacağız ya da olup bitenleri iyi anlayıp, uygun olanı yapacağız.

PATRONLARIN DÜZENİ ÜLKE

BAĞIMLI EKONOMİ: AKP ÜLKEYİ ÇUKURUN EN DİBİNE İTTİ

Ürettiğimiz her şeyde dış girdi var. "İhracat rekoru kırıyoruz" diyen tüm patronlar, dışardan satın aldıkları sayesinde dışarıya ürün satabiliyor. Üstelik, ekonomiye hakim olan, ona yön veren, ne üretip ne satacağına karar veren sermaye her şeyi dışarıya göre kuruyor.

Türkiye ekonomisi, bu ülkede yaşayan insanların ihtiyaçlarını karşılamak için değil, "dışarıya" mal satıp patronlarına kazandırmak için çalışıyor. Bu yeni bir şey değil. Ama AKP 16 yılda yaptıklarıyla ülkeyi bu çukurdan çıkamaz hale getirdi. Patronların yıllarca desteklediği ekonomi politikaları sonucunda dışa bağımlılık her şeyi belirler hale geldi.

Dolar 8 ayda yüzde 44 değer kazanınca ekonomi alarm veriyor. "Bu semt pazarında dolar geçmez" pankartları asılıyor. İyi de, domatesin tohumunda Amerika'ya, traktörün mazotunda İran'a, sulama motoruna verilen elektrikte Rusya'ya bağımlıyız! Domatesi sattığın pazarda dolar geçse ne olur, geçmese ne olur?

AKP'NİN PATRONLARLA EL ELE KURDUĞU DÜZEN KRİZDEDİR

Büyük patronlar AKP iktidarına yıllarca toz kondurmadı. Yapılan özelleştirmeleri alkışladılar, Avrupa Birliği ve ABD ile kurulan ilişkileri çok beğendiler. "Ekonomide yapısal reform" çok moda bir sözdü o zamanlar. Unutmayın, TÜSİAD, AKP'yi yıllardır kimsenin yapamadığı reformları yapıp ekonomiyi değiştirdiğini söyleyerek övüyordu. AKP, ekonomide bol bol reform yaptı. Patronlar da bol bol alkışladı. Bugün her tarafı dökülen bu ekonomidir. Doları patlatan, AKP'nin dış politikası değil ülke ekonomisinin sorunlarıdır.

BÜYÜME DEDİKLERİ SÖMÜRÜNÜN BÜYÜMESİYDİ

AKP'nin sahiplenip ileri götürdüğü ekonomik model, içerde sömürü ve yağmayı artırmaya dayalıdır. İşçiyi daha ucuza çalıştır, doğal kaynakları, çevreyi geleceği düşünmeden yağmala... Ekonomi büyüsün! Bu şekilde şişirilen balon patronları zengin etti, emekçileri köleleştirdi, ülkeyi çoraklaştırdı. Şimdi daha fazla şişmiyor. Ekonomi balonu sönmeye başlıyor diye yapacakları şey de belli: Daha fazla çalışma, daha ucuza çalışma, iş "kazalarına" davetiye çıkartan şekilde ölümüne çalışma... Ve yağmaya devam. Patronlar bu yolla para kazanmaya alıştı. Dünya yıkılsa, bu alışkanlıktan vaz geçmeyecekler.

ABD İLE İYİ GEÇİNSEK DE DOLAR DÜŞMEYECEK

AKP'yi patronların her istediğini yapıp ülke ekonomisini krize mahkûm ederken alkışlamışlardı. Şimdi "Amerika'yı kızdırdı" diye ayıplıyorlar. "Erdogan'ın tek adam yönetimi, fevri davranışları ülkeyi mahvediyor, dolar bu adam yüzünden yükseliyor" diyorlar. Yalan söylüyorlar. Deniz bitti, patronların hakim olduğu AKP kapitalizmidir kriz yaşayan. Türk – Amerikan ilişkileri değil.

DIŞA BAĞIMLILIK PATRONLARA KAZANDIRDI HALKA KAYBETTİRDİ

Rekor üstüne rekor kıran büyük şirketler, "dünyanın her tarafında yatırımlarımız var" diyen patronlar; devleşen inşaat şirketleri, enerji yatırımları, büyüyen limanlar... Kısacası, "ekonomik başarı" olarak sunulan her şey patronlara çok kazandırdığı için övülüyor. Halka sadece daha fazla çalışma, daha çok iş kazası, daha çok kredi borcu düşüyor.

"Dolarla işlem yok ki doların yükselişini dert edineyim" cümlesi kötü bir şaka. Dolardaki en küçük bir oynama, pazarı darmadağın ediyor. Sadece ithal ürünler değil, sözde yerli malı olanlar dahil her şeyin fiyatı yükseliyor. Ülkemizde üretilen ve patronlara büyük paralar kazandıran her şey dış girdiye mahkûm.

KRİZ ÇIĞIRTKANLARINA YEM OLMAMAK İÇİN NE YAPMALI?

Kriz korkusunun işçileri ve halkı sindirmek için kullanıldığı ortada. Önümüzdeki aylarda pek çok noktada karşımıza çıkacak: Kriz var, aynı gemideyiz, özveri lazım, ücretleri sabitliyoruz diyecekler. Yani, enflasyon yüzde 20'yi bulmuş durumda, geçim koşulları hep zorlaşıyor ama ücretlerinizi artırmıyoruz! Kriz var, kaynak yaratmak lazım, altın madeni açmak için bu cennet köşesi ormanı da zehirliyoruz diyecekler. Krizden korunmak için, enflasyonla ezdiğimiz ücretlerinizi almaya devam edebilmeniz için ülkenin bir kısmını daha cehenneme çeviriyoruz. Böyle diyecekler. Kriz var, sağlık hizmetleri de pahalıya mal oluyor devlete. Kesiyoruz. İsterseniz parasıyla

yapabiliriz tabii diyecekler. Bunları derken, yani halktan, işçilerden, ülkeden "özveri" beklerken kendileri zenginleşmeye devam edecekler. Ses çıkarırsak, "aman" diyecekler, "parayı ürkütmeyin, yoksa kaçır." Buna hazır olmak ve hiç pabuç bırakmamak gerek. Zenginlik bu ülke topraklarında. Bu zenginlikleri yağmalayarak semirmiş patronlar kaçarlarsa kaçarlarsa. Kendileri bilir. Zırnık çıkartmalarına izin vermeyiz ama. Kriz var, özveri lazım diyenlere sözümüz kesin olmalı: Zaman özveri zamanı değil, hesap ödeme zamanı. Hesabı da yiyenler ödeyecek, hizmet edenler değil.

"KRİZ GELİYOR" KORKUTMASI İLE SERMAYE ZATEN YÜKÜ ÇALIŞANLARA BİNDİRDİ

Enflasyon 16 yıldır hiç sıfırlanmamıştı ama şimdi yeniden önemli bir olgu haline geldi. Fiyatlar artarken ücretler durdu. Böylece işçilerin gerçek ücretleri azalıyor ve patronların işçi maliyetleri düşürülüyor. "Ya kriz gelirse" korkusuyla yaşatılan çalışanlar da buna razı ediliyor. İşçiler için kriz çoktan gelmiş durumda. Kriz korkusuyla terbiye edilen emekçiler, öyle şeylere alıştırdı ki, "kriz" bile daha kötü olmazdı. OECD ülkeleri içinde haftalık çalışma saati en yüksek olan ülkeyiz! Ekonominin kalbi İstanbul "yaşanılmaz kentler" sıralamasında 2. durumda. Kıyılar, ormanlar, doğal kaynaklar kontrolsüzce, yarını düşünmeden yağmalanıyor. Dünyada yok bu kadarı. Tüm bunlara kriz korkusu ile sessiz kalan emekçiler aslında çoktan krizi sırtlanmış, faturasını öder haldeler.

TOPLUMCU
ANAYASA
DİYOR Kİ!

Madde 45- Adalet, örgütlü halk ile birlikte ve onun adına, çalışma kural ve esasları yasalarca belirlenmiş mahkemelerce yerine getirilir. Adalet mekanizması mahalle ve köy meclisleri esas alınmak üzere oluşturulur. (...)

BOYUN
EGME

KEYİ BATIRDI, BU DÜZEN DEĞİŞMELİ

İMAMLARIN PAPAZ DAVASI

Evanjelizm, ABD'deki Hristiyan toplumunun en tutucu ve en radikal dinci kanadı. Amerikan emperyalist sistemi ile bütünleşmiş bir "tarikat". Yahudilerin Tanrı'nın seçilmiş halkı olduğu inancını paylaşıyor, kutsal toprakların onların malı olduğunu düşünüyorlar. Bu ayrıncı özellikleri nedeniyle onlara "Siyonist Hristiyanlar" da deniliyor. Kutsal davaları bir tür Hristiyanlık cihadı.

"Pastör" bu cihatçı Protestan mezhebinin rahiple-rine verilen ad.

Andrew Craig Brunson Protestan cemaatine ait İzmir Diriliş Kilisesinin Pastörü. 20 yıldır Türkiye'de yaşıyor. 2011'de Mehmet Ali Eren adlı bir kişinin si-lahlı saldırısına uğramış ve hafif yaralanmıştı. Aralık 2016'da ifadeye çağırıldı ve FETÖ Üyesi olduğu iddiasıyla tutuklandı.

Tutuklanmasından 1,5 yıl sonra ha-zırlanan iddianamede, Brunson'a hem Fethullah Gülen Cemaati hem de PKK adına suç işlediği suçlaması yönel-tildi ve Gezi direnişinin organiza-törlerinden biri olduğu iddia edildi.

ABD, Brunson'ın avukatları ile görüştürülmediğini ve hakkındaki suçlamaların ayrıntılarını bilme-diğini öne sürdü. Bunun üzerine avukatları ve ABD Büyükelçiliği temsilcileri ile görüşmesine izin verildi. ABD'nin tepkilerinin sürmesi üzerine ev hapsine alındı. ABD ise Pastörün salıverilmemesi nedeniyle İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ve Adalet Bakanı Abdülhamit Gül'ün bu ülkedeki mal varlıklarını don-durdu ve ek yaptırımlara karar vereceğini açıkladı.

Görünüşte Brunson gündemdeki gerilimin konusu. Pazarlıklar Brunson üzerinden yürüyor. Erdoğan 1 yıl önce "Papazı verin diyorlar. Bir papaz da sizde var, bize verin, yargılayalım, biz de onu size

verelim" demişti. Yakın zamanda ise Halk Bankası davasının kapatılması ve Hakan Atilla'nın iadesi kar-şılığında takas edilebileceği iddia edildi.

Evanjelistlerin ABD siyasetindeki ağırlığı bir gerçek. Öte yandan gelişmeler Brunson'un ABD – Türkiye arasındaki bir dizi anlaşmazlık için bir örtü olduğunu düşündürüyor. "Gerilimin gereksiz yere yükseldiği, tatlı dille bu işin kolaylıkla halledilebile-ceğini" söyleyenler bile Trump yönetiminin günde-minde İran, Rusya ve Çin'le ilişkilerden, Suriye ve Kürtler'e kadar uzanan meseleler olduğunu itiraf ediyor.

DIŞ GÜÇLERLE BOĞUŞAN ERDOĞAN PALAVRASI

AKP'nin ekonominin dışa bağımlılığını artırarak büyüme politikasının bir yüzü de emperyalistlerle kurulan yağma or-taklığıydı. Patronlar ve iktidar özetle şöyle düşündü: "yabancı sermayeyi ülkeye ortak edersek bizi batırmazlar." Gerçekten de bugün "Türkiye'yi batırmak" istemeyecek kadar ülkenin sahibi haline gelmiş bir yabancı sermaye geçişimiz var. Erdoğan'ın ABD'ye kafa tutması nedeniyle bu ülkenin do-larla oynayarak Erdoğan'ı devirmek istediği bu nedenle de tam bir yalan. Anlattığımız gibi: Dolardaki yükseliş de, enflasyon da, cari açık ve dış borçlar da ekono-minin gerçekleri. AKP'nin reform yaptığı, patron-ların alkışladığı ekonominin. AKP iktidarının ABD'ye kafa tuttuğu ise tamamen yalan. İsrail'e kafa tuttuğu iddiasından da temelsiz bir iddia.

KİŞİLİKLİ DIŞ POLİTİKA: BU DÜNYADA MI!

Para babaları şımarık oluyor. Hem daha çok kazanmak istiyorlar; hem de hep garantide olmak.

Geçmişte basitti: Kimin borusu ötüyorsa onun yanında duruyorlardı. Hem koruma altında oluyorlar hem de ganimetten pay alıyorlardı.

Sultan, "Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanımı" dediğinde tam böyle bir noktadaydı. ABD'ye teslim olmuş, Irak iş-galinde, Suriye'nin kızıştirılmasında, cihatçı organizasyonlarda verdiği hizmet karşı-lığında ganimetten pay alacaktı. Üstelik bu sayede ABD, Türkiye'ye de operasyon çekmeyecekti.

Olmadı. ABD bile her istediğini yapa-mazken Osmanlı projesi hiç yürümedi.

Sonra dünya iyice karıştı. Osmanlı bu sefer alternatif ortaklıklar aramaya başladı.

Üç yıl önce pilo-tunu düşürdüğü Rusya ile yakın-laştı.

Fakat ortada bir kördüğüm var. Suriye ile husu-

met sürerken Rusya ile ortaklık zor. Üstelik ne ekonomi ne de dengeler AB ve ABD ile mesafeyi fazla açmaya müsait. Rusya ile fazla yakınlaşınca ABD kızıyor. Üstelik Rusya da öyle her türlü tehlikeye karşı Osmanlı'ya kol kanat gerekcek gibi değil. Kaybedeceği ganimet de cabası.

Bu da bir sistem sorunu.

Kendine emperyalist dünya düzeni için-de yer arayan bir ülke, bu düzenin kördü-ğümüne mahkûm oluyor. Hep bir itiş kakış hali, hep ilkesiz pazarlıklar.

Bunu da "ilkel dış politika" diye yuttu-ruyorlar.

ABD komut veriyor, Rus uçağı düşürü-yorsun. Rusya'yla işi pişirip Amerika'ya naz yapıyorsun. İran'da, Suriye'de en büyük düşman olmuşsun, "Amerika'nın İran ambargosu bize zarar verir" diyerek suç ortağına fren koyuyorsun.

Böyle yapıyorlar. Çünkü buna mahkûmlar.

Paranın hükmü geçiyor. Paranın olduğu yerde ilke, dik duruş filan olmuyor. Sürekli saf değiştirenler, hep pazarlık halinde olanlar: Dünya'nın düzeni bu.

Bir tek konuda ilkeliler: İşçi ve halk düşmanlığı. Sömü-rüyü sürdürme konusunda hepsi anlaşıyor ve hepsi dimdik duruyor. Yalanlara kanmamaktan, düzeni değiştir-mekten başka çare yok.

'POLİTİKA' DEĞİŞİKLİĞİ İŞE YARAMAZ, SİSTEM DEĞİŞİKLİĞİ GEREKİR

Erdoğan, AKP, TÜSİAD, MÜSİAD, ABD, AB, NATO, IMF, S&P... Bir sürü isim ve kısaltma.

Bunların hepsi geçmişte pek güzel anlaştılar. Ülke bugün içinde debelendiği ka-ranlığa gömülürken Türkiye ekonomisi dışa bağımlı emek düşmanı, doğa düşmanı ve önünü göremeyen bir canavara dönüştürülürken "hepsi oradaydı."

Bugün de bu ortaklık sürüyor. Balon aynı şekilde şişiriliyor. Aynı yöne götürülü-yor.

Bu sistemin yarattığı ilk krizde emekçi halkın sırtına binmesine izin vermemeli-yiz. Bir günah keçisi yaratıp sahte ve göstermelik çözümler üretmesine de...

Sorun "politikada" değil, sistemde. Politika dedikleri zaten düzen siyaseti. Düzenin değişmesi gerekir.

EKONOMİ İYİ DE SİYASET KÖTÜ PALAVRASI

"Dünya, Erdoğan'a güvenmiyor. O da fevri davranışları ile bu güvensizliği pekiştiriyor" diyorlar.

"Erdoğan, ABD ile Almanya ile aray bozdu. Uluslararası sermaye de bu yüzden Türkiye'ye iyi bakmıyor" diyorlar.

Bunlar doğrudur. Erdoğan'ın düzeni başka pek çok şeyde olduğu gibi dış politikada da tıkanmıştır. Üzerinde konuşulan ekonomik sorunlarınsa bununla bir ilgisi yok.

Yıllardır "deniz ne zaman bitecek" diye bekliyorduk. 2008'de krizin "teğet geçmesinden" çok memnun olanlar, bunun sorun biriktirerek, geleceği olmayan kaynaklar bulmak için ülkeyi tehlikeye atarak

yapıldığını bilmiyorlar mıydı?

"Sorun ekonomik değil siyasi" diyenler, bugün itiraz ettikleri geçmişte alkışladıkları AKP'nin yarattığı ekonomiyi aklamaya çalışıyorlar. "Siyasal belirsizlik, ekonomiyi olumsuz etkiliyor" diyerek yalan söylüyorlar. Asıl patronların ekonomisinde sorun var.

Üstelik "sorun ekonomik değil siyasi" cümlesini sadece patron yanlısı AKP karşıtları kurmuyor.

Patron partisi AKP de böyle düşünüyor: Erdoğan'ı çekemeyen siyasi düşmanları ekonomik krizi yaratıyor, onlara göre. Hep birlikte aynı yere geliyorlar: Patroncu kapitalist ekonomiyi, "Kapitalist Tayyibistan"ı aklayıp tüm günahı siyasete havale ediyorlar.

PATRONLARI DEVİRMEK GEREK

Bir iktidar değişikliği şart. Fakat bu iktidar değişikliği "Edi gitsin de Bütü gelsin" diye olmaz.

İktidardan indirilmesi gereken sermaye sınıfıdır. Bütün partileri ve liderleriyle.

Bunun için işçilerin örgütlenmesi ve iktidarı istemesi gerekir.

Türkiye Komünist Partisi, işçilere bunun için çağrı yapıyor.

SSCB Yüksek Sovyet Milletvekili, Lenin Nişanı sahibi Rus Besteci Dimitri Şostakoviç'in "Leningrad" isimli 7. Senfonisi Nazi kuşatması altındaki Leningrad şehrinde ilk kez seslendirildi. (11 Ağustos 1942) . 20. yüzyılın en önemli senfonilerini yazan Şostakoviç, film müziği, şarkı, caz dahil olmak üzere pek çok türde eserler verdi.

SÖMÜRÜYE KILIF: İŞLER KESAT YALANI

2008 – 2009 döneminde patronlar krizi fırsat bildi ve hamle yaptı: Üç kişinin yaptığı işi bir kişiye yaptırmak maliyetleri düşürüyordu. "Kriz var, aynı gemideyiz. Batarsak birlikte batarız" dediler. İşçi çıkardılar. Kalanlar işten atılma korkusu ve "krizde işsiz kalırsam borçlarımı nasıl öderim" paniği ile daha kötü koşullarda çalışmaya razı edildi.

Tazminat ödemek maliyetli görüldüğü için işçi çıkartamayanlar, ücretsiz izin uygulamasına gitti. Ücretsiz izin istedikleri gibi yapabilecekleri bir şey değildi: İşçinin onayını boş kağıda imza attırarak aldılar.

Kriz, işçi çıkarmanın, ücretsiz izinlerin bahanesiydi. Piyasalar kötü dediler! Oysa bir kaç ay içinde satış yok dedikleri fabrikalara yeniden sipariş yağmaya başladı. İşler kısa sürede yeniden açıldığında bu sefer aynı işi yarıya inmiş işçilik maliyetleri ile yapıyorlardı.

Osmanlı'da oyun çok İşçi kardeş uyanık ol

İŞÇİ KARDEŞ,
PATRONLARIN KRİZ
BAHANESİYLE SENİN
HAKLARINI ELİNDEN
ALMALARINA İZİN VERME.
BİRLİK OL, ÖRGÜTLÜ OL.
KAYBETME, KAZAN.

KRİZ BAHANE, DEVLET FONLARI ŞAHANE

Patronların kriz bahanesiyle yapmayı sevdikleri bir şey, sömürüyü artırmak, daha az ücrete daha çok iş yaptırmaktır. Diğeri ise kriz bahanesiyle hazır paraya konmak. 2008'de tam bunu yaptılar. İşsizlik sigortası, hesapta işçinin güvencesiydi. İşsiz kaldığında işçiye verilecek ödenek zaten üç kuruştur. Bundan yararlanmak için bile yerine getirilmesi gereken şartlar vardı.

2008'de kriz bahanesiyle işsizlik sigortasını, işsiz kalan işçilere değil, patronlara kullandırıdılar. Fonda biriken paralarla teşvikler, krediler, hibeler dağıtıldı.

Kriz hakikaten teğet geçti Türkiye'ye. Patronlar pek hissetmedi. İşçiler ve halk içinse kriz hissedilmeyecek gibi değildi. Üstelik kriz fırsatçılığının tadını alan patronlar krizin üzerinde tepindiler.

Kriz yoksullaşmak, işsiz kalmak hatta belki evsiz kalmak anlamına geliyor. İşçiler için. Patronlar için ne anlama geldiğini kapitalizmin altın kuralı anlatıyor: Kriz fırsat demektir. İşçiye ucuza çalıştırmak için fırsat, yatırım kredisi borcunu devlete ödetmek için fırsat, ucuza arsa, mal hatta fabrika kapatmak için fırsat. Hiç yaşamadığımız bir şey değil. Deneyimimiz çok.

2008 yılında, "kriz bize teğet geçecek" dedikleri günlerde, patronların krizi nasıl fırsata çevirmek istediklerini hatırlıyoruz. Sömürüyü artırmak, kârlarına kâr katarken işçileri dibe çekmek için neler yaptıklarını unutmuyoruz.

AZAR AZAR ÇOK ŞEY KAYBETTİK HEPSİNİ GERİ ALMALIYIZ

Krizin sadece adını geçirek, kriz korkusuyla, patronlar 10 yılda neler elde etti, işçiler neler kaybetti sıralayalım mı? İşçinin canını düşünmekten para kazanamıyorlardı! "Güvenlik önlemleri al, bunun için ekipmana para ver, inşaat filansa barınak sorununu çöz, insanca mesai yaptır ki, dikkatsizlik, yorgunluk gibi nedenlerle canı tehlikeye girmesin."

İşçinin can güvenliğini düşünmekten, kazanacakları parayı düşünmeye zaman kalmıyordu! Kriz korkutması ile bundan kurtuldular. İş kazası adı verilen işçi cinayetlerinde artık her gün ortalama 4 işçi can veriyor. Kimse oralı değil. Açık ihmaller, kusurlar hatta kasıtlı hatalar cezasız kalıyor. "Aynı gemideyiz" dedikleri işçileri gemiden atmakla tehdit ederek ölümüne çalıştırıyorlar.

Çalışma yaşamında işçinin zor da olsa kullanabildiği hakları vardı. İşyerinde hukuk, aramaya gücün varsa bulunabiliyordu. Esneklik dediler, fiilen fazla mesai düzenini ortadan kaldırdılar. Çalışma düzeni insanca olmaktan bütünüyle çıktı. Keyfi olarak tazminatsız işten çıkarmaya olanak tanıyan, en azından

işçiye mahkeme kapılarına mecbur bırakan ekler yapıldı yasalara.

Krizde kapitalizmin bir diğer altın kuralı işledi: Örgütlü direniş gösteremeyen işçinin hakkını patronlar yer.

Ve tabii ücretler. 10 yıldır, patronların başarı öykülerini dinliyoruz. Cirolarını kaçta katlamışlar, hangi ülkelerde yeni yatırımlar yapmışlar, yıllık kârlarını nasıl artırmışlar... 10 yıldır, işçiler ve halk düzenli bir biçimde yoksullaşıyor.

Ve tabii örgütlenme. İşten çıkarmalar, fabrika kapatıp açmalar patronların sendika derdinden kurtulmasını da sağlıyor. Yaşanan sadece resmi olarak sendikasıylaştırma değil. Sendikalı işçilerin anayasal grev hakları hükümet eliyle ellerinden alınırken yine kriz bahanesine sığınıyorlar.

Dahası da sayılır ama burada bırakalım.

Bunlar yaşadıklarımız. Bugünlerde tekrar hatırlamakta yarar var çünkü patronların kâr hırsı bitmiyor. Hep daha fazlasını istiyorlar.

İşçilerin ve halkın daha fazla kaybetmemek içinse, kaybettiklerini geri almaktan başka çaresi yok.

İZM ÖLDÜRÜR

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

4 Ağustos/Kahramanmaraş

Yedikuyular Kayak Merkezi'nde telesiyeye 15 metre yükseklikte bakım yaparken yüksekten düşen makina mühendisi Tolga Ünlüdalğır (34) yaşamını yitiren elektrik mühendisi Nurettin Doğan (32) ağır yaralandı.

4 Ağustos/Ankara

Yirmi katlı binanın 13.katından 4.katına düşen inşaat işçisi Ramazan Aktaş (38) yaşamını yitirdi.

4 Ağustos/Adana

Geri Dönüşümcüler Sitesi'nde çalışırken atık malzemeleri aktardığı geri dönüşüm makinesine düşen işçi Burak Aşık (33) makinede yaşamını yitirdi. Aşık'ın düştüğünü fark eden çalışanlar, makineyi durdurarak 112 Acil Servis ekiplerine bildirdi. Gelen sağlık ekipleri Aşık'ın ölü bedenine ulaştı.

5 Ağustos/Rize

Şantiyede üzerine vinç devrilen inşaat işçisi işçi Aslan Atalay (26) olay yerinde yaşamını yitirdi.

5 Ağustos/Antalya

Mermer ocağında üzerine taş düşen hidrolik

kaya delici ustası Bayram Ali Özel (35) yaşamını yitirdi.

7 Ağustos/Kocaeli

Sanayi sitesinde kaynak işçisi Kemal Baş forklifte yüklü malzemelerin üzerine devrilmesi sonucu yaşamını yitirdi.

7 Ağustos/Aydın

Kuşadası Belediyesi Temizlik İşleri Müdürlüğü'ne bağlı geri dönüşüm hizmetlerinde işçi Murat Güner (30) çalışırken kalp krizi geçirek yaşamını yitirdi.

7 Ağustos/Gaziantep

Marangoz atölyesinde çalışan Hasan Bozgeyik (19), elektrik panosundaki şalteri açarken akıma kapıldı. Ağır yaralanan Bozgeyik, yakını tarafından kaldırıldığı Şehitkamil Devlet Hastanesi'nde müdahaleye rağmen kurtarılamadı.

7 Ağustos/Karabük

Bir haddahanenin hurda bölümünde çalışan Mustafa Ünal (50), hurda malzemeler ile duvar arasında sıkıştı. Diğer işçilerin haber vermesiyle sağlık ekipleri tarafından hastaneye kaldırılan Ünal, burada yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

KAYBEDEN BİZ OLMAYACAĞIZ

Hesabımızı iyi yapalım: İşçilere ödetilen krizin kaçınılmaz maliyetleri değil.

Kriz koşullarında işçiler kayıpları göze alıp, daha aza daha çok çalışmaya razı olurken patronlar yeni kazançları kovalıyor.

Demek ki, krizde "kaybetmek" kural değil. İşçilerin kaybettiklerini patronlar kazanıyor. Sömürü kriz olsa da olmasa da var. Kriz sömürüyü artırmak için fırsat biliniyor. Patronlar kazanmasa işçiler kaybetmeyecek.

Peki bu kaderimiz mi?

Değil. Birlik olup, örgütlenip haklarımız için mücadele edersek kriz yalanlarını bize yutturamazlar. Uyanık olursak, bizi bastıramazlar.

Bir sürü örnek var. Yarattıkları korku atmosferinde aza razı etmeye çalıştıkları işçiler, kafalarını dik tuttuklarında kazandılar.

Metal işçileri, üstelik grevleri hükümet kararıyla yasaklandığı halde patronlara

kararlılıklarını hissettirdiler. Patronlar, toplu sözleşme masasından gözlerine kestirdiklerini alamadan kalktı.

Üçüncü havalimanında işçiler "yeter" deyip ayaklandıklarında, herkes jandarma zoruyla bastırılacaklarını zannediordu. Oysa tersi oldu. Bazı yaşamsal talepleri yerine getirildi.

Flormar'da işçi direnişi sürüyor. İşten çıkarılan 130 işçi işe geri alınmış değil. Fakat, fabrikada çalışan sendikalı işçiler var ve patron onları sendikadan ayırmaya razı edemedi. Aylardır işsizlik koşullarında direnen işçiler türlü zorlukları yaşıyor. Fakat, patron fabrikada geçici işçilerle üretim yapmaya çalışırken daha fazla zorlanıyor. Üretimin durma noktasına geldiği, ürünün çöpe gittiği söyleniyor.

Bir soruyla bitirelim. İşçi kardeş gücünün farkında mısın?

